

"זו לשם בני ברכים המוקפים" [סמוכים] לארץ ישראל שהם תרמו שקלים הללו וכן "לשם כל ישראל".

וכאשר תרם את התרומה השלישית היה אומר: "זו לשם בני בבל ומדי ולשם מדינות הרחוקות", שמשקליהם היה תורם. והיה מוסיף ואומר: "ולשם כל ישראל".

כפי ששינונו בהלכה ב' היו נותנים את המעות שתרמו מן הלשכה לתוך שלושה קופות שכל אחת מחזקת שיעור ג' סאין וכתוב עליהן אותיות א' ב' וג' כדי שידעו מאיזו התחילו ליטול מעות לקרבנות הציבור. כיון שהדין הוא שמתפקין מן הראשונה קודם לשניה, ומן השניה קודם לשלישית. והברייתא שלפנינו מפרטת כיצד היה עושה:

תני: אחר שנטל מעות מן הקופה הראשונה שהיה כתוב עליה האות אל"ף, והביא ממעות אלו קרבנות, ובא שוב ליטול מעות אף על פי שעדיין יש בקופה זו הראשונה מעות, מכל מקום הרי הוא נוטל מן השניה. ואחר שנטל מן השניה ובא שוב ליטול מעות אף על פי שעדיין יש בשניה הרי הוא נוטל מן השלישית, ומשום דדין הוא ליטול לצורך הקרבנות מכל הקופות, ואם לא יעשה כן יתכן שיספיקו המעות שבקופה הראשונה לצורך הקרבנות כולם, ונמצא שאינו נוטל אלא מן הראשונה.

וממשיכה הברייתא לפרש: אם שלמה שלישית ולא נותרו בה עוד מעות, הרי זה

ומתוצת הגמרא: מכל מקום הנחת רוח היא להם [יש לבית רבן גמליאל נחת רוח] שלא יהא קרבן מתקרב אלא משקלים שלהם ממש תחלה.

תני: אם שמט את הקטבליאות המפרידות בין השקלים החדשים שהובאו אחר התרומה האחרונה ובין השקלים שהובאו קודם לכן ונשמטו השקלים שהיו על הקטבליאות ונתערבו אלו באלו, נעשו כולם כשיריים שמשום הספק שכל שקל יש להסתפק שמא היה מהשקלים שמתחת הקטבלא ונעשה שריים שאין הקרבנות קריבין מהם. לפיכך כולם דין שיריים להם ואין הקרבנות קריבין מכל השקלים שבתערובת.

תני: התרומה שנתרמה שלישית בפרוס חג הסוכות היא היתה העשירה שבכולן לפי שהיתה משקלי המדינות הרחוקות והם היו מצרפין שקליהם למטבעות זהב מפני משוי הדרך. ולכן בתרומה זו השלישית היו בה אסטריאות של זהב ודרכונות של זהב [סוגי מטבעות של זהב],

תני: כאשר תרם התורם את התרומה הראשונה בפרוס הפסח היה אומר: "זו לשם בני ארץ ישראל" שהם תרמו שקלים הללו, והיה מוסיף ואומר: "ולשם כל ישראל", שהרי קרבנות הציבור באים ממעות כל העם ולכן היו תורמין גם כנגד העתיד לבוא ולהגבות.

וכאשר תרם את התרומה השניה היה אומר:

היותם של אדם גדול, כדי שיהא יד כל אדם שוה בהם בו". עכ"ל.

בהכנת והזמנת המצוה, ואף שלא יעלה בידו יש לו שכר על כוונתו הטובה. ב. שהתורם לא היה רשאי לכונן לתרום מן השקלים הידועים לו